

A BRÉMAI MUZSIKUSOK

Délutáni alvás előtt az oviban mindig meseolvasás van. Sajnos, ha délelőtt az Ildi néni volt velünk, akkor délután a Tilda néni lesz. Ahhoz pedig, hogy délután az Ildi néniel legyünk, az kell, hogy délelőtt a Tilda néni legyen. Anyukám arra tanított, hogy a finomfőzeléket és a tojáslevest nem *utáljuk*, hanem legfeljebb azt mondjuk róla, hogy nem a kedvencünk.

Én nem utálok Tilda nénit, csak nem a kedvencem.

A brémai muzsikusokat olvasta fel (az viszont a kedvencem, megvan nekünk otthon is), de nagyon rosszul! Olyan rosszul, hogy nem értem, a többiek miért nem

kezdték kérlelni, hogy hagyja abba. Mert először is: nem utánozta a hangokat. *A brémai muzsikusokat* úgy kell felolvasni, hogy minden egyes állatot más hangon szólaltatnak meg. Másodsor: nem mutogatta a kezével, amit mesélt, ahogy a színészek is szokták (úgy hívják, hogy gesztikuláció). Ehhez hasonlít, amit Tilda néni szintén nem csinál: artikuláció. (Ha tudni akarod, hogy mit jelentenek ezek a szavak, kérdezd meg az anyukámtól, nekem is ő tanította meg.)

És ami még szörnyűbb: meg sem mutatta a képeket! *A brémai muzsikusok* legjobb része, amikor a vicces rajzokat nézegethetjük! És Ildi néni mindig előadja a mesét, de Tilda néni csak felolvassa. Aki a Zümi csoportba jár, az tudja a különbséget. Furcsa, hogy senki sem tette szóvá, de én aztán szóvá tettem, amit a többiek nem mertek.

Tilda néni – aki olyan, mint a finomfőzelék – olvasása közben felálltam, játszottam, hangosan beszéltem, utánoztam, amit mond, a végén pedig hangosan énekeltem. De Tilda néni még ettől sem hagyta abba. Aztán duzzogva mondtam, hogy nem is így van a mese, és ez így unalmas, és tessék valami mást olvasni. Egyik módszer sem volt hatásos. Ha Tilda néni a fejébe vett valamit, attól lehetetlen eltántorítani. Épp, mint a finomfőzelék vagy a tojásleves, és nem olyan, mint a milánói makaróni vagy a rántott sajt.

– Bezzeg mikor az Ildi néni olvassa, sokkal jobb, mint mikor te olvasod!

Tilda néni végre abbahagyta a mesemondást.

– Todó, fiam – kezdte, mert akkorra már mindenki Todónak hívott, nem csak a Mészáros, a Pénztáros –, ne vedd el a többiek-től a mese örömét!

– De *A brémai muzsikusok* nem is így van.

– Ha olyan jól tudod, hogy van, akkor gyere ki ide, és folytasd a mesét!

Szerintem Tilda néni is meglepődött, és az egész Zümi csoport – köztük Mészáros, a Pénztáros, és a Kancsó Peti és a Makk Móni, akiről még lesz szó, nem felejtettem el –, amikor kimentem Tilda néni mellé a mesefotelhez. Páran püsszegtek és integettek nekem, hogy üljek vissza a szőnyegre, ne menjek. De én mentem. Még akkor is, ha tudtam, hogy ez szemtelenség. Meggyőződésem volt (még most is az), hogy én jobban ismerem *A brémai muzsikusokat*, mint Tilda néni. Sokkal jobban szeretem is, mint ő. Tilda néni csak felolvassa délutáni alvás előtt, de ugyanolyan neki, mint bármelyik másik mese. Ugyanolyan, mint, mondjuk, a *Bogyó és Babóca*. Pedig ez sokkal jobb. *A brémai muzsikusok* a kedvenc mesém.

– Nicsak, Todó, te tényleg el szeretnéd mondani a Méhecske csoport minden tagja előtt a mesét...

– Nem Méhecske, hanem Zümi.

– Hát akkor halljuk! Gyere, ülj ide a mesemondó fotelbe, és mondd el a többieknek *A brémai muzikusokat!*

Kezembe vettem a könyvet. Lóbáltam a lábam a mesemondó fotelben. És előadtam *A brémai muzikusokat*. Nyerítettem, amikor a ló beszélt, kukorékkoltam, amikor a kakas, nyávogtam, amikor a macska. Na, milyen hangokat adtam még ki? Ha nem tudod, olvasd el *A brémai muzikusokat!* Majd én kölcsönadom.

A gyerekek nevettek az előadásom közben, de páran – szerintem féltek Tilda nénitől – nem. Mikor végeztem, Tilda néni azt mondta, hogy fordítva, fejjel lefelé tartottam a könyvet, amíg „olvastam”. A két kezével nyuszifület mutatott, és gyorsan mozgatta. Ez az idézőjel jelenti. Az idézőjel pedig azt, hogy nem gondolta komolyan, amit mondott. Sőt épp az ellenkezőjét értette rajta. Vagyis szerinte nem is olvastam, mert fordítva tartottam a könyvet. Szerinte úgy nem lehet olvasni. Szerintem viszont úgy lehet csak igazán.

